

Право на отговор

Защо безсмислените тези не са полезни?

Трудно и неблагодарно занимание е да оборваш нелепи твърдения, защото си принуден да слизаш до равнището на авторите им. Въпреки това се чувствам задължен да реагирам срещу фалшиви и подстрекателски внушения в текста, поместен под заглавието „Защо военният е по-важен от учителя?“ във в. „24 часа“ от 11 юни т. г.

Авторът се опитва да анализира агресията в българското училище, но само след десетина изречения разбира, че не му достигат познания, професионализъм и идеи в областта на образованието и рязко сменя курса на творческия си план. Противопоставянето на едни социални групи, професии или възгледи на други е стар и изпитан начин за извличане на ползи или поне за спасяване на репутации.

Когато в царска Русия е назрявал социален трус, полицията е разполагала с безоктазен отдушник: агенти и джандари са подшували на обеднялото и озлобено население, че за бедите му са виновни евреите, „които изкупили и скрили хляба и житото“. Скоро грамадни тълпи се втурвали да трошат магазинчетата и работилничките на евреите, а полицията не си е давала много зор да спре погромджиите. След няколко невинни жертви, разграбени, изпотрошени и запалени магазини тълпата се успокоявала и крехкият социален мир се е закрепвал до следващия цар, до следващия безсмислен бунт.

Според въпросния автор, „Какво очаквате да е отношението към преподавателите в страна, в която военните винаги са били по-важни от учителите? Тези в униформите се радват на всевъзможни привилегии, на по-високи заплати, ранно пенсиониране и...“

Какво друго му остава на доверчивия читател, освен да изръмжи: „Пак ли тези мръсни военни?!“ Храбрият защитник на учителското съсловие не се и опитва да разбере, че при днешното състояние на образованието у нас дори да ги нямаше досадните военни, халът на учителя едва ли щеше да бъде по-добър. Защото става дума не само и не толкова за заплащане, колкото за паднал престиж, за липса на авторитет, за отсъствие на целенасочени и координирани мерки, които да дадат дисциплинарни права на учителя и да го извадят от сегашната унизителна безтегловност.

Не военните развалят реда в българското училище. Не военните дават възможност на нагли мутри и новобогаташи да нападат учители и да ги преследват за законно проявена възискателност към

дебилните им отрочета. Не военните изнасят решени задачи на матурите...

Авторът на „24 часа“ си позволява откровена инсинуация, с която хвърля кал върху воини, отдали живота си в името на българската нация. Риторичният патос **„Или пък (военният) е участвал в някакви бойни действия за защита на държавата, за които не съм разбрал?“** катастрофира още при изписването си. Да, българският военнослужещ води десетки бойни действия в Ирак, Афганистан и в България. Даде 13 убити и 26 ранени в Кербала. Трима пилоти загинаха с вертолета си, докато гасиха горски пожар в Рила. Стотици военнослужещи гасиха пожари, спасиха граждани при тазгодишните наводнения, изминаха километри в снежна виелица, за да занесат хляб и да помогнат на болни хора, рискуваха живота си да обезопасяват боеприпаси в Иганово, Горни Лом, Анево или Стралджа.

Защо пък точно военните трябваше да бъдат избрани като мишена за нападки и еталон за привилегии? Ами безценната ни прокуратура? Ами редица други държавни служители, при които рискът за живота и здравето е далеч по-скромен? Военните нямат привилегии, а компенсации. За отнети граждански права, за риск, за ненормиран работен ден. Те, военните, не могат да дават частни уроци, да преподават (работят) на две места и т.н.

Читател, участващ в обсъждането на текста в интернет, припомня на автора, че „в нито една развита държава държавен учител не получава по-висока от средната за страната заплата“. Може би самият автор трябваше да се консултира и с учители, и с офицери, преди да изстреля боекомплекта на текста си към космическото пространство?

„Но нека не противопоставяме тези две гилдии“, сеща се към края на текста си г-н Авторът. След като половината от усилията му са насочени срещу придобивките на военнослужещите. Ами вие вече ги противопоставихте, гусине. Като Симеон Дянков, който в качеството си на вицепремиер през 2012 г. измъкна от Министерството на отбраната средства, заделени и обещани от министъра за допълнителни възнаграждения на военнослужещи от най-добрите подразделения. Измъкна ги, за да си закърпи бюджета. На недоволните финансовият гений отвърна: „Ако искате премии, вземете ги от парите за майчински добавки“. След което няколкостотин офицери и сержанти напуснаха Българската армия. Не заради парите, а защото разбраха, че в България и учителят, и военнослужещият скоро няма да бъде уважаван според заслугите. Читателите се оказват по-компетентни по темата. Не за първи път. „Точно това е проблемът, че за лошата дисциплина се взисква от

учителя, без да са му дадени дисциплинарни мерки. Това е все едно полицията да бъде уважавана, ако никакъв закон не стои зад нея. Учителите трябва да имат цял арсенал от наказателни мерки, каквито има в демократичните държави. А не да се боят да споделят, за да не бъдат изкарани некадърни от директора на училището”, разсъждава един.

„Очевидно на автора не му е известна максимата "Ако искаш мир, готви се за война!", от което става ясно, че не разбира и смисъла от поддържане на армия”, резюмира друг.

Точно сега е доста неудачен моментът да се подхване демагогска дискусия за „военните, които имат големи привилегии”, пък нищо не дават на обществото. Недалеч от страната ни се водят продължителни и ожесточени бойни действия и общите приказки едва ли биха донесли полза за някого.

Днес „Всеобщият мир” на Имануил Кант е толкова далеч, колкото е бил и през 1724-1804 г. Ако се поогледаме из Европа, бихме могли да се поучим от Швейцария, чийто неутралитет отброява 700 години, или от Финландия и Швеция, които изразиха желание да се присъединят към НАТО.

Пословицата „Сетила се Мара да се побара” е най-точното резюме на подобни писания. Тя дава и отговор защо българските медии неудържимо се свличат в класациите на международни организации, анализиращи свободата и престижа на средствата за масова информация.

„Армия се храни сто години, за да се използва веднъж”, казват мъдри хора. И по-добре да не се налага. Българските воители все така се готвят и дават жертви за неотменимото ни право да живеем тук и сега. Без да треперим от бомбен тероризъм или от ритуално обезглавяване, след като са ни заставили в предсмъртния си хрип да изречем „Аллах акбар”.

капитан I ранг о. з.

Васил Данов

член на Управителния съвет
на Съюз „Атлантик”